עבודת ישראל — הלכות תפילה

(בש"ע א"ח סי' נ"ה סעיף י"ג) צריך שיהיו כל העשרה במקום אחד וש"ץ עמהם כו' דהנה איתא בזוה"ק בפסוק ואם איש עני הוא לא תשכב בעבוטו. ע"ש. פי' הענין כי העיטוף לכל התפלות הוא תפלת העני ותרעומין דמסכנא דהוא תביר לבא. וכתיב זבחי אלהים רוח נשברה. לכן עיקר הענין לתפלה לעמוד בלב נשבר ונדכה על חורבן היכלו ועל פיזור בניו. ולא נשאר שום עבודה לה' רק עבודה שבלב זו תפלה. ולהעלות וליחד השכינה עם דודה. וזה דכתיב תפלה לעני כי יעטוף. אם התפלה בשביל כי עני הוא כביכול ובחי' דל משכינת עוזו. כי יעטוף. או התפלה הזאת היא עטיפה ושמל' לכל התפלות. משא"כ הנכנס בבהכ"נ לבקש צרכיו בני חיי ומזוני. הגם שזה ג"כ מאמין באמתת יכלתו וגדולת אדונינו ורב כח להשפיע לו כל טובה. מ"מ עיקר כוונת התפלה הוא שלא לשם יוצרו. רק כמי שנושה בו וצווחין ואמרין הב לנא חיי הב לנא מזונא והוא כאשר יבא האדם הנושה ברעהו לקחת העבוט. וכתיב לא תשכב בעבוטו. כלומר מי שהולך לעבוט עבוטו אינו בכלל היחוד המכונה בלשון שכיבה וזווג כנ"י עם דודה. ועליו נאמר בחוץ תעמוד כלומר א"א לאדם כזה להשיג פנימיות המלכות רק לעמוד בחוץ. והאיש הוא כביכול יוצא אליך העבוט החוצה כלומר ההשפעה באמת ישפיע לך אבל לחוץ ולא בפנים. והנה אם עשרה בני אדם מתאספים יחד לבהכ"נ להתפלל והם מבקשים צרכי עצמם הגם שהם בבית אחד נק' מפוזרים כי כל אחד פונה במחשבתו כרצונו זה לכרמו וזה לזיתו ולהתפלל על חייו. וזה להתפלל על בניו ושאר ענינים. אבל עיקר ענין התפלה אינו כן רק שיהיו כל העשרה במקום אחד. לכוון לשם יחודו של עולם שיהי' הוא אחד ושמו אחד ותגלה ותראה מלכותו עלינו בזמן קרוב. וש"ץ עמהם. ואז יתקיים בהם הרמז שרמז שלמה המע"ה על הש"ץ ואתה תשמע הש"מים וגו' כי שמי"ם בגימ' ש"ץ כי ע"י הסרסור עוברים התפלות אל מלכו של עולם. כי עיקר התפלה הוא להשלים מלכותו. וכעין שאמרתי ברמז על מאמר חז"ל בפסוק וארבעה כנפים לאחת להם שראה יחזקאל. משא"כ ישעיהו ראה ששה כנפים בשתים יכסה פניו ובשתים יכסה רגליו ובשתים יעופף. ואמרו רז"ל כי יחזקאל ראה אותם אחר החורבן ואז נגרע ונחסר מהם שני כנפים שהם לכיסוי רגליהם ע"ש במדרש. והנה בזוה"ק נאמר רמז על ששה תיבות "ברוך "שם "כבוד "מלכותו "לעולם "ועד שהם הגדפין ע"ש. רצונו לומר כי הר"ת של זה הפסוק הם אותיות בשלומ"ך שהם כמו כנפים להשם הנכבד. כמו בָּה שֶׁה לָּה וָה מֶּה כָּה והם נטפלין לשם מלפניו דהיינו שבהם פורחים להגיד גדולתו של מלך מלכי המלכים ולהעיד על שלימותו כי הוא שלם במלכותו וזה בשלומ"ך. והיינו בזמן שבהמ"ק הי' קיים היתה המלכות בשלימות. לכן הי' להם שש כנפים כמנין אותיות בשלומך. משא"כ כשנחרב מכון הר ציון וגלה יקרנו ונעלמה כבוד מלכותו ולא נראה בעליל לכן ראם יחזקאל בארבע כנפים שנחסר להם שתי האמצעים בשתים יכסה רגליו שהם נגד תיבות "כבוד "מלכותו בפסוק ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. כי כבוד מלכותו נסתרה ונעלמה מעיני כל חי לעת עתה. ונשאר להם ארבעה כנפים נגד תיבות "ברוך "שם "לעולם "ועד ר"ת בש"לו. כי בזמן החורבן אשר אין ממשלתו נראית וניכרת על העולם כולו. רק בשמים הכין כסאו ובלב השרידים אשר ה' קורא בם. ועיקר גבורת המלכות הוא להראות כבוד מלכותו ולמשול בכל. והיינו בזמן שבהמ"ק הי' קיים שאז באו כל האומות והשתחוו להיכל ה' שאפי' מלכת שבא בימי שלמה נכנעה לפני מלכות שמים. אבל עתה מעידים כי הוא מושל בשלו כלו' במה שהוא שלו והמל' שמים אינה בשלימות עד שירחם ה' ונגלה כבוד ה' ואז אליך גוים יבואו מאפסי ארץ ויתנו לך כתר מלוכה ויהיה ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

תקנו להזכיר מדת לילה ביום כדי להוציא מלב האפיקורסים שאומרים מי שברא אור לא ברא חושך. ביאור הענין דוגמא לדבר מצינו זמנים ומועדים הנ' בעליל בהם גילוי אלהות כמו יומי ניסן אייר סיון והם נק' בחי' יום והבוקר אור. ויש זמן כמו תמוז ואב עד אחר תשעה בו או עד חמשה עשר. וכן טבת ושבט עד חמשה עשר בו הם בחי' חושך ולילה שאלהות באיתכסיא כי לא ניכר גדולת האדון. מפני שבימים האלו החריבו בית תפארתינו. וכמה דברים אירעו בהם לאבותינו וכנודע מזוה"ק סוד ימים האלו. והנה זאת דעת האפיקורסים ושוטים שמדמים בלבם כי יש

חילוק ופירוד באלהותו ית"ש ח"ו בין הזמנים הללו. וזה הענין מי שברא אור לא ברא חושך. אבל מי חכם ויבן את זאת כי הכל מורה על אחדותו הפשוט ואין דבר נעלם ממנו והבורא ב"ה צפה והביט מראשית הבריאה עד אחריתו וסידר הכל ברצון הפשוט מה שאין לעמוד על מחקר יסוד ושורש הענין כי גבהו מחשבותיו ממחשבותינו. ולא היה שמחה כיום שנבראו בו שמים וארץ כדאיתא במד'. ואע"פ שרומז במקרא מלא על ארבע גליות בפסיק והארץ היתה תוה"ו ובוה"ו וחש"ך על פני תהו"ם. וגם ורוח אלהים מרחפת היא סוד רוחו של משיח כנודע מס"ק. והכל ברצונו הפשוט וכמ"ש בביאור הענין קצת בחיבורים אחרים ע"ש. לכן יש ליזהר שלא להתרשל ח"ו מעבוד ה' ע"פ טפשות היצה"ר לאמר הנה העתים הללו אין דעתי צלולה בהם לעבוד ה' כי הם ימי קטנות המוחין. אדרבה יתחזק א"ע בכל יכלתו לשבר המסך המבדיל ולקרב אל משכן ה'. כמ"ש כבר ע"פ מה שראינו הנהגה אחת ממלך תקיף וחכם שלא הי' נלחם כל ימיו עם אויביו בארצו ולא נתנם לעבור בגבולו כי אמר פן ישחיתו את גבולי אבל אזר כגבור בגבורה ויצא ונלחם במדינת שונאיו. וכן יש לקחת מזה מוסר השכל בעבודת הש"י כי אין נפלא להיות עובד כיון שהוא במוחין דגדלות ולעורר מלחמה כי אז העת מוכן להקדיש יוצרנו בשמחה ובששון. משא"כ בימי הרעה הנמוכים בשנה ושורה בהם הקטנות אז יצא כל אדם כברק חצו להכות באגרוף רשע וללחום מלחמות ה' ולהסיר כל המסכים וכל מיני השחרות עד אשר יצא כנוגה צדקו והבא לטהר מסייעין לו. וכן אמר דהמע"ה תהילים ס"ג בהיותו במדבר יהודה בעת צרה בברחו מפני שאול. אלהים אלי אתה אשחרך אפילו שעבר עליו מה שעבר והיה עת שחרות וחושך נגד עיניו אעפ"כ שיחר פני ה' ולא עזבו. ואמר צמאה לך נפשי וגו'. כן בקודש חזיתיך פי' שהיה מתפשט מכל צרותיו וכל פגעיו בצימאון נפשו אל ה' עד אשר הרגיש בעצמו כי התלהב וחשקו לה' קדחה בקרבו כמו היותו בימי מועד וימים הקדושים. ולכן אמר כן בקודש חזיתיך פי' כי שמח בעצמו שלא הרגיש בצערו מחמת הדביקות ונעשה בר לבב כמו בקודש דהיינו בימים הקדושים והשראת מוחין דגדלות וכ"ז בא לו מחמת דביקותו בה' תמיד וכלות הנפש אליו. וכמו שאמר ואני קרבת אלהים לי טוב וגו'. ועפי"ז יובן ג"כ מה שאמר בתהלים קל"ט פליאה דעת ממני נשגבה וגו' אנה אלך מרוחך ואנה וגו'. דלכאורה קשה על הענין שחשב כי אי אפשר להסתר מפני בורא עולם ומלואו. בשלמא אם ח"ו רצה להסתיר א"ע ניחא דקאמר דא"א לגמור העצה. אבל מצינו להיפך שכל חשקו ותאותו היתה לדבק בה' ולעמוד לפניו לנצח א"כ מה צורך החשבון הזה הלא אם גם ח"ו היה איזה מקום בעולם להסתיר א"ע מפני ה' בוודאי הי' דהמע"ה רודף ומבקש ה' ומגלה א"ע בכל אופן לפני כבוד ה'. אכן י"ל כך דהנה דרך בנ"א הרחוקים מגבול ה' ומסיעים א"ע לדבר אחר ממילא רחוק מכליותיהם האמונה שיש אפשרי בבשר ודם לעמוד לפני ממ"ה הקב"ה כי הוא לא נסה עדיין בזה. ולהיפך מי הקרב אל משכן ה' ותמיד מפלס מעגלותיו מעגלי צדק ומטהר לבו לפני ה'. נפלא בעיניו והוא תוהה ומשתאה על העוזבים את ה' איכה השמן לב העם ואזניו הכבד ועיניו השע לסור מאחרי ה' ולא להביט כי מלא כה"כ ולית אתר פנוי מיני'. וכן דהמע"ה בקדושתו ודביקותו אמר כן פליאה דעת דהיינו מה שנבדל השכל והדעת מעם ה' ממני נשגבה לא אוכל לה פי' לא אוכל להבין כיצד הדעת פליאה מופלא ומובדל ממך כי אין מקום פנוי ממך שמים וארץ אור וחושך גם בבטן אמי כנזכר שם לכן אחכמה והיא רחוקה איך יש אפשרות בעולם לסור מהדביקות כי שורת הדין נותן להיות דבק בך לעולמי עד כמ"ש החכם איה אמצאך ואיה לא אמצאך:

(שם ס"ק ב') כתב המג"א בשם ספר הקנה. קדושה דיוצר יאמר דוקא מיושב. ונר' לומר הטעם עפ"י דרכינו כי הקדושה דיוצר היא רק סיפור הדברים כנז' שם סעיף ג' דהיינו שאנו מספרים סדר המלאכים ומשרתים המקדישים שמו ואנחנו מקבלים מקדושת סיפור דברים אלו להקדיש ג"כ ליוצרנו לכן אנחנו בסוד מקבל ונק' כמו נוקבא לגבי דכורא וכל מילי דעלמא דנוק' בישיבה כנודע. אבל הקדושה שאנו אומרים נקדישך כנועם שיח סוד שרפי קודש. או בנוסח כשם שמקדישים בשמי מרום שאז אנחנו עולים ע"י ק"ש וש"ע ונכללים בכלל המלאכים ואנו מקדישים ליוצרנו כמותם ואז אנחנו דבקים בה' בלי שום אמצעי. ואז גם אנחנו נק' בחי' דכורא ולכן אנחנו אומרים הקדושה בעמידה כי מילי דעלמא דדכורא בעמידה כנודע: